

Brev från fjärran land

Igor skämdes. Han hade aldrig sovit så länge. Klockan på nattduksbordet var fem i halv nio, och här låg han i den mest luxuösa och bekväma säng han någonsin sovit i. Han som var lantbrukare och som så långt han kunde minnas alltid varit uppe i tidiga gryningen! Utanför huset hördes de omisskännliga ljuden av folk som arbetade.

I en enda snabb rörelse kastade han undan täcket och hoppade ur sängen. Han såg mot Franz säng och fann till sin förtret att den var tom. Han tvättade sig snabbt och klädde på sig, för att sedan skynda ut och be sin arbetsgivare om ursäkt. Men vägen ut ledde genom köket och han hejdades i sin framfart.

I köket stod Helen Manners ivrigt sysselsatt vid spisen, samtidigt som hon nynnade på en melodi. När hon hörde fotsteg bakom sig vände hon sig om. Där, i dörröppningen, stod en generad Igor och rullade nervöst hatten mellan fingrarna. "Jag är sen", sa han rodnande på bruten engelska. "Jag har sovit länge och är inte uppe i tid."

"Det är sant", sa Helen, "du har sovit länge, men det är jag bara glad för. Vi ville inte att du skulle gå upp förrän du sovit ut ordentligt. Har du sovit gott?"

"Jag har sovit så gott att jag inte hört någonting", svarade Igor, stolt över sin långa mening. "Fru Helen, kan du säga mig var herr Vic är."

"Var snäll och kalla oss inte 'herr Vic' och 'fru Helen'," bad Helen med ett leende, "annars börjar vi kalla dig 'herr Igor'." Det skulle dröja ännu ett tag innan Igor kunde vänja sig vid att följa den uppmaningen, men tanken att kallas 'herr Igor' var så komisk att han skrattade högt.

"Jaså, du kan skratta!", utbrast Helen förvånad. "Vi undrade om du glömt den konsten. Du såg så ledsen ut hela tiden. Men vi förstod att du var orolig för din hustru och din lilla dotter. Jag tror allt kommer att ordna sig. Du vet ju i alla fall att de är i Österrike nu. Fortsätt att hoppas och be."

"Visst hoppas jag. Men jag bad inte mycket på den tiden när jag inte hade några problem och därför tror jag inte det är så stor idé att be nu när jag har stora och många problem."

"Hmm", fick Helen fram och undrade hur hon kunde bemöta ett så rättframt resonemang. "Han är i alla fall ärlig", tänkte hon.

"Just nu", fortsatte Helen i ett försök att byta samtalsämne, "kan du i alla fall sätta dig ner och äta frukost. Här, varsågod, jag har hållit maten varm för dig."

"Frukost!?" utbrast Igor, "ska jag äta frukost innan jag har gjort något arbete? Vad är detta för ett ställe som Igor Cordas har kommit till? Hemma arbetade jag alltid i flera timmar innan jag åt frukost. Till och med på flyktinglägret i Österrike arbetade jag alltid före frukosten. Hur kan man äta frukost innan man har gjort någonting?"

"Vänta bara, du kommer att få massor att göra", skämtade Helen, "Vic är en riktig slavdrivare. Du behöver få i dig lite grand. Sätt dig ner, och inga protester!" Helen drog ut en stol och placerade en ångande maträtt på köksbordet. Å, vad gott det doftade! Plötsligt var det inga problem för Igor Cordas att bryta sin livslånga vana att inte äta förrän han hade arbetat. Han åt med god aptit. "Så här mycket och så god mat har jag inte ätit sen jag var en liten pojke", sa han i det han sköt undan tallriken och samtidigt som ögonen lyste av tacksamhet. "Nu ska jag gå ut och leta reda på mr Vic."

“Ja i så fall behövde du verkligen den här frukosten, för då har du långt att gå. Han har åkt till Milltown för att handla och hämta posten. Han mjölkade före frukosten och sedan åkte han och Merton och Franz iväg med jeepen. Men de kommer snart tillbaka.”

“Milltown, är det den platsen där jag gick av tåget igår?” frågade Igor. Hans kunskaper i lokalgeografin var fortfarande näst intill obefintlig.

“Nej”, svarade Helen, “det var Walker’s Siding, den närmaste järnvägsanhalten. Milltown ligger i andra riktningen, och det är en riktigt samhälle. Hur stort? Låt mig tänka efter. Nej, jag vet faktiskt inte riktigt. Två eller kanske tretusen invånare. Där finns både sågverk och mejeri. Och så några affärer och en bilverkstad. Det ligger ungefär 12 km härifrån.”

Igor försökte ta till sig all information, men det blev för mycket. Han mumlade något om att Australien var ett stort land. Men Helen bara log. “Du får snart grepp om hur det förhåller sig.”

“Vad betyder ‘grepp om’?” frågade den förbryllade ungraren. Och i sitt stilla sinne tänkte han att det här språket skulle göra honom galen.

“Jag menar att du snart kommer att vänja dig vid omgivningarna och hitta dit du ska.”

Just då hördes motorljud som närmade sig. “Det är jeepen som kommer”, förklarade Helen. Och hon och Igor gick ut och ställde sig på verandan för att se jeepen försiktigt leta sig ner för den hemmagjorda vägen till boningshuset.

“Hej min kära”, ropade Vic så fort Jeepen stannat, “och vem är denna din nya vän?”

“Vic”, svarade Helen och spelade med. “Låt mig presentera Igor Cordas. Igor, detta är min man Vic Manners.”

“Trevligt att träffas”, sa Vic, och skakade Igors hand. Och Igor undrade om det var han som blivit tokig eller om det var dessa människor som var galna. Varför presenterade de sig en gång till? Han träffade ju mr Vic i går kväll. Hela hans ansikte var ett enda stort frågetecken. Han begrep ingenting och såg sig frågande om. Men ingen tycktes märka något ovanligt. Men så fick han se glimten i Vics ögon som lyste av skratt. Sedan tittade han på deras pojke Merton och det syntes att också han ansträngde sig för att hålla sig allvarlig. Och Helens mungipor hade redan böjts uppåt. Allt var naturligtvis ett skämt och till slut skrattade de allihop. Ja, Igor skrattade så att han fick tårar i ögonen. “Vänta bara, en dag ska jag lura dig mr Vic. Igor Cordas glömmer aldrig vad man gör mot honom. Vänta bara mr Vic.”

“Jag väntar”, sa Vic. “Och sa du att du hette Igor Cordas? Vilket lustigt sammanträffande! Jag har faktiskt ett brev med till dig.” Vic tog fram ett kuvert som såg ut att ha varit med om en mycket lång resa. Igor slet snabbt upp kuvertet och läste brevet ivrigt. Men ju mer han läste, ju mer förändrades hans ansiktsuttryck och till slut vände han ryggen mot de andra. Det märktes att han var upprörd över någonting. Franz gick fram till sin pappa och sa något på ungerska, men Igor bara skakade på huvudet.

Till slut nickade Vic åt de andra som strax försvann in i huset. “Vad är det fatt, min vän?” frågade han vänligt och lade handen på hans axel. “Är det något problem?”

Igor vände sig om mot frågeställaren. Tårarna rann återigen nerför hans kinder men den här gången var det inte tårar av skratt. Inte heller var det tårar av sorg. Det var glädjetårar. “Mr Vic”, sa han i det han försökte bemästra sina känslor. “Här står att Ilka och Mara kommer hit. Jag är så lycklig mr Vic. Det är som den himmel du läste om i går kväll.”

“Kommer hit!” utbrast Vic, “Så snart? Det låter ju fantastiskt. Men vi kan inte bara stå här och titta, vi måste berätta för de andra.” Och Igor kände hur han snabbt drogs in i huset.

Vilken fantastisk händelse! Aldrig någonsin skulle Igor glömma hur glada de var för hans skull! Alla pratade och skrattade i munnen på varandra och planerade för Ilka och Mara och hur de tillsammans skulle åka för att möta dem. Sedan föll det, som det ofta brukade, en märklig men spontan tystnad över gruppen.

“Jag skulle vilja tacka Gud för att han varit så god och sänt hit Igor och Franz”, sa Vic, “och jag vill också tacka honom för att han låter Igor återförenas med sin hustru Ilka och dotter Mara. Jag vill be honom om att föra dem hit tryggt och säkert.”

Tillsammans böjde de sina knän och Vic bad återigen på det enkla och spontana sätt som avslöjade en bekantskap med Gud som varken var avlägsen eller tillfällig. Det fanns en närhet i deras relation som gjorde ett djupare intryck på Igor än själva orden som han uttalade.

När de rest sig upp tog Igor mod till sig och frågade, "mr Vic, kan jag få prata med dig?"
"Naturligtvis, vi går ut en sväng."

Väl ute började Igor på stapplande engelska ställa sina frågor. Varför bad mr Vic som han gjorde? Hur kom det sig att han talade till Gud som till en vän? Bad han ofta med sin familj?

Lugnt och stilla berättade Vic för Igor om sin tro på bön och hur nära Gud hade kommit honom och hans familj när de hade vänt sig till honom i sina svårigheter. "Igor, jag tror att bön innebär att öppna sitt hjärta för Gud som för en vän. Jag vill gärna tänka på Gud som min vän, en vän med vilken jag kan dela både mina glädjeämnen och mina sorger. Och han vill att vi ska tala till honom på det sättet. Han har själv sagt: *'Ropa till mig när du är i nöd, jag skall rädda dig.'*¹ Jag vill gärna se det så att Gud bryr sig om hela mitt liv, även mitt vardagsliv."

"Tror du Han lyssnar till vem som helst som ber?" frågade Igor.

"Ja, om de är uppriktiga och ärliga", svarade Vic.

Nu stannade Igor och tittade Vic rakt i ögonen. "Mr Vic", sa han, "jag bad aldrig i Ungern utom när jag fick problem och flydde från min by i Ungern till Österrike. Tror du Gud hör min bön om jag ber nu?"

"Ingenting kan vara mer säkert", svarade Vic.

"Då vill jag säga tack", sa Igor.

Så kom det sig att de två männen böjde knä just där de befann sig ute på Manners farm. På stapplande engelska och med en viss osäkerhet i rösten bad Igor: "Gud, jag vill tacka dig för att du förde mig och Franz till mr Vic. Och jag ber att du så fort som möjligt ska föra hit Ilka och Mara också. Amen. Och tack igen."

De båda männen reste sig. "Mr Vic", sa Igor, "Det känns på något sätt redan bättre."

"Det förvånar mig inte", svarade den storväxta lantbrukaren. "Det är precis vad bön kan åstadkomma." Och tillsammans gick de under tystnad tillbaka till huset.

¹Psalm 50:15.

Förberedelser

Vad Vic tyckte bäst om hos Igor var hans anpassningsförmåga. Helen uppskattade hans förväntansfulla attityd. Merton höll med om att han var "en hygglig kille" och Betty tyckte han var "trevlig".

Franz, med sin ungdomliga entusiasm, anpassade sig naturligtvis snabbt till det nya livet. Efter nio månader i landet behärskade han språket nästan lika bra som en infödd australier. Och ibland var han så barnsligt oförsämd att han inte kunde låta bli att skratta med de andra när hans pappa uttalade något ord tokigt eller gjorde något annat lustigt språkfel.

Igor var en mycket godmodig människa. Faktiskt lika godmodig som han var arbetsam. Och han tycktes trivas med hårt arbete. Bortsett från den där första dagen var han alltid först uppe om morgnarna. När Vic och Merton kom ut till mjölkningsskjulet hade han för det mesta redan föst in korna, lagt ut fodret och påbörjat mjölkningen. Förtjust brukade han lyssna till Vic som alltid låtsades vara förvånad.

"Har du inte kunnat sova i natt?", brukade han fråga, och på det brukade Igor svara, "Alldeles utmärkt!".

Så en dag fick Igor ett brev från immigrationsmyndigheterna. De ville ha reda på Igors och hans familjs personuppgifter. Och det framkom av brevet att orsaken var den att han och hans fru snart skulle återförenas.

Igors ögon lyste när han läste brevet och han blev så ivrig att han började prata ungerska med Vic.

"Vänta nu Igor. Jag förstår inte ett ord av vad du säger. Vi tar det på engelska."

Igor tänkte en stund, sedan sa han, "Mr Vic, hur snart...?"

"Jag heter Vic, ska vi inte komma överens om det en gång för alla!"

"Vic", fortsatte Igor i ett ansträngt försök att anpassa sig till det nya landets seder och bruk, "hur snart är snart? Är det i morgon?"

Han såg så hoppfull ut att det gjorde ont i hjärtat på Vic att behöva säga, "Nej, inte precis. Det kan betyda en vecka, en månad, eller kanske t.o.m. tre månader. Du kan inte lägga någon tid på 'snart'. Det är ett lite diffust begrepp. Om du vet vad diffust betyder?"

"Är 'diffust' inte 'snart'? Är 'diffust' en lång tid i stället för snart? Betyder 'diffust' tre månader?" frågade han ängsligt, samtidigt som han var ivrig att lära sig ett nytt ord.

Vic lyfte desperat upp händerna inför sin egen begränsning i modersmålet. "Franz! Franz!" ropade han, och pojken kom springande. "Tala om för din pappa vad 'diffust' betyder på ungerska."

"Diffust? Mr Vic? Diffust?" sa grabben förbryllat. "Vad betyder 'diffust'?" Han hade tydligen inte mött det ordet tidigare. Nu hade Vic verkligen problem. "Äh, strunt i det!" utbrast han med ett leende.

Då sken Franz' ansikte plötsligt upp. Han pratade en stund med sin pappa och gjorde till sist något som Vic uppfattade som en ungersk dans. "Ungrare har verkligen en del underliga seder och bruk", tänkte han för sig själv. Men Franz förde honom snabbt tillbaka till verkligheten. "Jag berättade för pappa att 'diffust' betyder 'strunt i det'", sa han glatt och inte utan en viss stolthet i rösten. Men Vic bara förde handen till huvudet och slet sig i sitt redan tunna hår.

Den kvällen hjälpte Vic Igor att fylla i formulären från immigrationsmyndigheterna. Och Igor skrev till Ilka och bad henne skynda sig, som om det var en nödvändig uppmaning. Så gick en vecka, och snart började tecken på otålighet märkas i Igors uppförande. "Snart" var tydligen inte snart nog. Och den glada atmosfär han så länge hade omgetts av började försvinna. Han kunde vara tyst långa stunder om dagarna och det var uppenbart att han var både missmodig och grubblande. Vic och Helen lade märke till förändringen och kände sig inte tillfreds. Deras väns vanligtvis så glada uppsyn var borta och det bekymrade dem. Vic bestämde sig för att tala med Igor. Det kunde inte vara bra för honom att gå omkring med dessa mörka tankar inombords.

"Igor", sa han en dag när de höll på att reparera traktorn, "är du bekymrad för Ilka och Mara? Börjar du tröttna på att vänta?"

"Vet du vad?", svarade Igor under det han reste sig, "Jag tror inte de kommer. Det är ju många veckor sedan de skulle komma snart. Och 'snart' betyder väl inte många veckor?"

"Det är svårt att säga något exakt", svarade lantbrukaren i det han försökte finna de rätta orden. "Men vad du än gör så förlora inte hoppet. Du måste fortsätta hoppas. Förstår du?"

Igor nickade sakta. "Men...", sa han, och rösten bara försvann ut i tomma intet.

Vic avbröt den pinsamma tystnaden. "Igor", förklarade han, "när dessa människor skrev och bad dig fylla i formulären var det ett sätt att tala om för dig att de ska komma. Men du måste förstå att allt tar sin tid. Det är mycket som måste ordnas innan de kan kliva på ett flygplan. Du måste vara tålmodig men samtidigt vara beredd."

"Tålmodig och beredd", mumlade Igor. "Du har rätt Vic. Men ibland känns det som att alltihop är ett dåligt skämt och att någon driver med mig och att jag en dag kommer att få ett brev som säger att Ilka och Mara inte kommer. Ibland blir jag...hur säger man?"

"Missmodig", fyllde Vic i.

"Ja, missmodig, det är rätt ord. Men jag ska försöka vara tålmodig och beredd."

När de hade ätit färdigt den kvällen och Merton tagit fram Bibeln tog hans pappa den och lade den varsamt på bordet. Han öppnade den inte, utan sa i stället, "Idag hade jag ett samtal med Igor. Ni vet ju att han väntar på Ilka och Mara och att han ibland blir otålig och missmodig när vecka efter vecka passerar utan att de kommer. När vi pratade om det här kom vi fram till att det är två saker han måste försöka vara. Kommer du ihåg orden Igor?"

"Tålmodig och beredd", svarade Igor, stolt över sitt växande ordförråd.

"Det slog mig", fortsatte Vic, "att dessa två ord borde vara parollen för kristna som väntar på att Jesus ska komma tillbaka. Jag vill minnas att brist på tålmod och förberedelse kommer att vara vanligt före hans ankomst."

"Du har rätt", sa Helen, "jag kan påminna mig flera texter där det står att människor kommer att bli otåliga när de väntar på hans ankomst. Just nu tänker jag på liknelsen där den onda tjänaren säger, '*Min Herre dröjer*'² och sedan lever ett liv som visar att han är fullständigt oförberedd på sin herres ankomst. Och sedan kommer hans herre '*en dag när han inte väntar honom*'."³

"Det var en bra text", sa Vic.

"Men vad säger du då om den som säger att kärleken hos de flesta ska kallna?" infogade Betty.

"Hallå där!" sa Vic och höjde på ögonbrynen. "Det där var inte dåligt för att komma från en 9-åring. Jag tror att du tänker på den versen där det står: '*Genom att laglösheten tilltar kommer kärleken att kallna hos de flesta*'⁴. Också den finns med i Matteusevangeliets 24:e kapitel som berättar så mycket om Jesu ankomst."

"Jag tror att ni har fått fram dom bästa texterna som handlar om att vara beredd", sa Merton, "men ni har inte sagt något om den där det faktiskt står att folk slutar att vänta därför att de inte har lust att vänta på Herrens ankomst längre. Ni vet säkert vilken jag menar. Den handlar om tiden

² Matteusevangeliet 24:48.

³ Matteusevangeliet 24:50.

⁴ Matteusevangeliet 24:12.

innan Herren kommer och människor frågar: *‘Hur blir det med löftet om hans ankomst? Våra fäder har redan dött, och allt är som det har varit sedan världens skapelse*⁵.’

“Alldeles utmärkt”, kommenterade Vic. “Men nu ska vi försöka komma på en text som uppmanar oss att vara beredda. Jag fick inte fram den sist men den säger så här: *“Därför måste också ni vara beredda, ty när ni minst väntar det, då kommer Människosonen.*”⁶

“Fast jag tror jag har den bästa texten av alla”, sa Helen, “för den talar samtidigt om att vara både tålmodig och beredd.”

“Bra Helen”, sa Vic, “läs upp den bara!”

Och när Helen började läsa stämde hela familjen in som på en given signal: *“Ha tålmod ni också, och visa fasthet, ty Herrens ankomst är nära.”*⁷

Igor och Franz hade hela tiden med förvånad uppmärksamhet lyssnat till alla texterna som lästes upp. “Kan dom hela Bibeln utantill?” undrade Igor för sig själv. Och tänk så naturligt de talade om sin tro och Guds ord! Gud verkade vara en mycket verklig person för dem. De verkade inte betrakta honom som någon som straffar en när man gör något fel, utan som en vän, en som är personligen intresserad i allt som sker. Och utan att själv vara medveten om det började Igor Cordas i det här ögonblicket att genomgå en förändring. Djupt inom honom växte en önskan fram om att känna till lika mycket om Gud och om Bibeln som Victor Manners och hans familj.

Bara några dagar efter att Igor och Franz kom till Manners gård fick de flytta in i en stuga som låg ca tvåhundrafemtio meter från familjens eget bostadshus. Det var ett äldre, men komfortabelt hus som hade använts av tidigare anställda på gården. Igor och Franz sov i stugan men åt hos Helen och Vic, och det var så det kom sig att de fick tillfälle att vara med på familjens samtal om kristen tro.

När han gick hem tillsammans med Franz den här kvällen var det en rad tankar som for genom Igors huvud. Hur var det möjligt att lära sig så mycket om Bibeln? Och för det första, var den boken överhuvudtaget sann? Var det värt besväret att lära känna den? Han hade ju klarat sig utan den i över trettio år, så varför skulle han börja tänka på den nu? Han hade aldrig haft en Bibel i sitt eget hem, men hos familjen Manners hade alla var sin. Och dessutom några extra för besökare! I början hade de också gett honom en, fast han hade problem med att följa med i texten. Och vad skulle Ilka tänka om allt detta? Hade han gjort fel som valde den här familjen? Men den tanken övergav han genast. Han trivdes ju alldeles utmärkt. Ja, han var över sig förtjust i både gården, familjen Manners, arbetet, stugan, solskenet och klimatet. Ja t.o.m. i traktorn.

Ändå snurrade tankarna runt i huvudet på honom. Han måste försöka finna ett tillfälle att ställa några mycket viktiga frågor till Vic – frågor som han trodde att Vic skulle få problem med att besvara. Men hur skulle han kunna ställa frågorna utan att Vic blev sårad eller stött. Hur? Hur? Hur?

⁵ Petrus andra brev 3:4.

⁶ Matteusevangeliet 24:44.

⁷ Jakobs brev 5:8.

Handboken

Traktorn som han var så förtjust i, Ilka som var långt borta, Mara som varit så sjuk, Franz som delade hans nya liv, Bibeln som han så nyligen hade börjat bli bekant med, Victor Manners som körde sin jeep på den halvfärdiga vägen och korna i mjölkningståsen, allt inrymdes i Igors osammanhängande dröm som saknade både sunt förnuft och egentlig betydelse. Men drömmen tog ett abrupt slut vid väckarklockans genomträngande signal.

På väg nerför trappan drog Igor på sig en tröja. Gryningens första strimmor färgade redan molnen rosa och det var dags att mjölka korna. Det var en del av hans arbete att lägga ut foder vid båsen, göra i ordning mjölkmaskinen och att ha den första raden av kor på plats innan Vic och Merton kom. Igor hade inte beordrats att göra detta. Det var en helt självpåtagen uppgift, men han satte en ära i att ha så mycket som möjligt gjort innan de andra kom.

På vägen till mjölkningsskjulet kände Igor efter i bakfickan. Naturligtvis fanns den där, och han gick väl aldrig någonstans utan den. Den utgjorde en mycket viktig del av hans liv just nu. Och eftersom han hade 150 meter kvar att gå, och det redan var tillräckligt ljus för att läsa, drog han upp den lilla pocketboken ur fickan och blåddrade fram en lämplig sida. Hans läppar rörde sig sakta i det han noga övervägde varje ord han läste.

Det var en sak Igor hade upptäckt under de senaste veckorna. Trots sin ålder hade han plötsligt blivit förälskad på nytt. Och den här gången var det jeepen som var föremålet för hans tillgivenhet. Ja, han hade faktiskt märkt att allt mekaniskt och motoriserat väckte varma känslor inom honom. Men det här var naturligtvis inget han hade med sig hemifrån. Varken han själv eller hans grannar hade haft några egna jordbruksmaskiner, eller ens några planer på att skaffa sådana. Det hade visserligen talats om att upprätta stora kollektiv där jordbruksmaskiner skulle användas, men han hade inte väntat länge nog för att se om det skulle förverkligas.

Men här, i detta nya land, fanns hundratals, ja tusentals lantbrukare som ägde, inte bara en utan flera maskiner. På gården han nu själv befann sig på fanns en jeep, en traktor, en personbil, en dieselgenerator, en vattenpump och mjölkmaskiner. För att inte tala om alla plogar, harvar, kultivatorer m.m. Och det mest förvånande av allt, familjen Manners tyckte inte alls detta var särskilt märkligt utan tog det för givet.

Under sin promenad mot mjölkningsskjulet gjorde Igor en tillräckligt lång paus i sin läsning för att hinna tänka på första gången som Vic Manners uppmanade honom att hoppa upp på traktorn och köra detta rytande mekaniska monster. Han hade fortfarande paniken och skräcken i färskt minne. Han hade släppt upp kopplingen alldeles för snabbt och hade så när ramlat av traktorn när den hoppade framåt. Nu kunde han inte annat än le när han påminde sig händelsen. Men de här dagarna hade gått över snabbt och nu manövrerade han både traktorn, jeepen, och personbilen som om han inte gjort annat sen barnsben. Igor hade ett sådant intresse för maskiner att man kunde tro han hade en lång karriär som mekaniker bakom sig, eller att han kanske hade fötts med en skiftnyckel i ena handen och en oljekanna i den andra. Och han var tvungen att erkänna för sig själv att han inte visste vilket han gillade mest, att köra dessa nya attiraljer eller att meka med dem.

Väl framme vid mjölkningsskjulet slog han igen den lilla handboken och stoppade tillbaka den i bakfickan. Det blev säkert fler tillfällen att ta fram den under dagens gång, även om det inte var nödvändigt. Han kunde nästan citera hela boken ur minnet.

Vic Manners hade ganska snart lagt märke till Igers goda handlag med maskiner och hade uppmanat honom att lära sig så mycket han bara kunde. En av höjdpunkterna var när reservaggregatet för elektriciteten på gården hade slutat fungera, och Igor gjorde en så tillfredsställande reparation enbart genom att följa diagrammet i reparationshandboken att Vic struntade i att ringa efter den fackman som skulle kontrollera åtgärden.

Igor arbetade metodiskt och målmedvetet. Han visste arbetsgången och följde den automatiskt. Men han kunde aldrig bestämma sig för vilket han gillade bäst, korna eller mjölkmaskinerna. Båda fick sin beskärda del av hans tillgivenhet. Den första raden av kor stod redan vid mjölkningsbåsen när dörren knarrande gick upp och Vic Manners och hans son kom in.

“Gomorra Igor.”

“Gomorra Vic. Har du sovit gott?”

“Det gör jag jämt. Än själv då?”

“Jag har sovit ganska bra. Men jag drömmer konstiga drömmar.”

“Du kanske borde gå till en psykolog. Han skulle säkert tala om för dig att du haft en svår barndom.”

“Hur då?” sa Igor och blinkade frågande med ögat.

“Nej, det var inget”, sa Vic. “Igor, idag ska jag till stan. Det är lika bra du följer med, då kan vi hämta det nya svänghjulet till traktorn och sedan kan du ta ditt körkort.”

“Jag? Men Vic, jag har ju inte lärt mig körkortshandboken än”, sa Igor och lade handen på bakfickan.

“Struntprat!” svarade hans arbetsgivare. “Du kan den utantill.”

“Men Vic, min mage är så full av...hur säger ni?...insekter.”

“Fjärilar”, rättade Vic honom. Men det spelar ingen roll vad du har i magen, vi åker till Milltown idag. Vi ger oss iväg direkt efter frukosten.”

Milltown var inte en ort som präglades av jäkt och stress. Den gick i sin egen takt. Där fanns inget behov av att skynda, och därför skyndade man inte. Livet var oberäkneligt, och människorna likadana, som t.ex. poliskonstapeln Charlie Harris.

“Jaså det är du din gamle skojare”, utbrast han när Vic och Igor klev in på polisstationen. “Var har du hållit hus, Vic? Jag har inte sett dig på månader så det är nog bäst att bura in dig”, fortsatte han.

Igor iakttog uppmärksamt, först Vic och sedan polismannen. Det här var inte den typ av polis han var van vid. De båda männen verkade ju vara goda vänner. Och uppriktigt sagt hade han inte känt någon större lust att gå till polisstationen. Poliser hade alltid gett honom en känsla av obehag. Det var något han hade med sig sen barndomen och var inte så lätt att göra sig av med i en handvändning. De båda männen pratade lite fram och tillbaka några minuter, tills polismannen plötsligt vände sig mot Igor. “Och vad är det här för en skurk du har fört med dig?”

Igor rörde nervöst på fötterna. Han blev generad, ja nästan lite rädd.

“Han är ingen skurk Charlie, bara för att han råkar vara en av mina vänner”, svarade Vic.

Igor tittade återigen på Charlie Harris och Vic Manners. Dessa galna australier tänkte han för sig själv, man kan aldrig veta om de skämtar eller menar allvar.

Vic presenterade polismannen och Igor lite mer formellt för varandra. “Igor vill ha ett körkort”, förklarade han.

“Jaså på det sättet”, sa konstapeln i det mest tjänstemannaaktiga tonfall han kunde åstadkomma. “Kan du trafikreglerna?”

“Jag försöker lära mig vartenda ord”, svarade Igor allvarligt.

“OK. Får se nu, vad gör du om du råkar ut för en bilolycka?”

Igor citerade ordagrant ur körkortshandboken.

“Helt korrekt. Nu ska vi se om du kan köra, och under tiden kommer jag att ställa lite fler frågor.” Igor gled ner i förarsätet och polisen trängde in sina långa ben på andra sidan. “Runt kvarteret!”, och Igor for iväg.

Inom fem minuter var han tillbaka, godkänd och klar. Han behövde bara fylla i några papper inne på polisstationen. Hans ögon riktigt lyste av stolthet och han sträckte på halsen. Det här var ett viktigt steg på vägen mot att bli en riktig australier. Och snart skulle han förstå dessa märkliga människor och deras skämt. Kanske.

Under hemfärden körde Igor jeepen. Inga fjärilar i magen störde längre hans lugn. Och han kände sig faktiskt så säker vid ratten att han bestämde sig för att ställa några av de frågor han redan tidigare tänkt ställa till Vic. Under tiden jeepen for fram tänkte han noggrant ut den inledande meningen och sa, "Vic, jag hoppas du inte tycker jag ställer för många frågor, men det är några frågor som jag gärna vill veta svaret på." Han kände sig nöjd med sin engelska. Den flöt på lika bra som hans körning.

"Det är bara att avfyra dem!", uppmanade australiern. "Jag menar, fortsätt! Fråga!"

"Varför läser du alltid Bibeln? Är den...?" (han sökte efter ordet.) "Är den...?"

"Viktig?" föreslog Vic och infogade det felande ordet. "Viktig", upprepade Igor, "just det."

"Ja, vi anser att den är viktig", svarade Vic, för vi tror det är nödvändigt att känna till om Gud och himlen och Jesus Kristus, hans son."

Igor var tyst och förväntade sig tydligen att Vic skulle fortsätta.

"Om jag uttrycker det så här, du har just fått ditt körkort. Vad gjorde du för att få det?"

"Jo, först lärde jag mig körkortshandboken", svarade Igor. "Sedan lärde jag mig att köra."

"Precis", sa Vic. "Utan körkortshandboken hade du inte känt till trafikreglerna, eller hur?"

"Alldeles riktigt", nickade Igor.

"Så är det, vi vill gärna se Bibeln som Guds handbok till vägen mot himlen."

Det här var något Igor inte hade tänkt på, så han försökte med en annan fråga.

"Vic, hur vet du att detta verkligen är Guds bok?" Rädd att frågan skulle generera hans arbetsgivare, eller kanske t.o.m. förarga honom, lade Igor till, "Ursäkta att jag frågar."

Men Vic bara skrattade, "Det är en bra fråga, Igor. Och lätt att besvara. Jag vet att den är Guds bok därför att den har makt att förändra dåliga människor till goda människor. Dessutom står det sådant i den som har bekräftats av arkeologer...det betyder att när människor gör utgrävningar i gamla städer finner de gamla skrifter och inskriptioner som visar att Bibeln har rätt. Och så har vi profetiorna" (Vic förklarade kort vad en "profetia" är för något), "och när Bibeln förutsäger någonting, då inträffar det också. En gång förutsade den t.ex. namnet på en kung, Kyrus, tvåhundra år innan han föddes. Och om du läser Bibeln noggrant finner du att den har gett oss glimtar ur historien tvåtusen år i förväg. Dessutom", avslutade Vic, "säger den om sig själv: 'Varje bok i skriften är inspirerad av Gud och till nytta när man undervisar, vederlägger, vägleder och fostrar till ett rättfärdigt liv'⁸."

Igor nickade. Det var inget dåligt svar. Det gav honom en hel del att tänka på. Och han skulle just byta samtalsämne när Vic började igen.

"Igor, vi tror att Bibeln är Guds Ord. Och inte bara vissa delar av den, utan hela Bibeln. Texten som jag citerade sa ju också, 'Varje bok i skriften är inspirerad av Gud'. Vi tror det är viktigt att ha det klart för sig. Och Jesus sa, 'Ni forskar i skrifterna...Just dessa vittnar om mig'.⁹"

Igor nickade igen. Det fanns fler frågor han skulle kunna ställa, men han funderade fortfarande över de här texterna, och dessutom var hans ordförråd inte tillräckligt stort för hans behov. Han måste tänka ut frågorna mer noggrant. Men Vic hade något han ville säga.

"Nu skulle jag vilja ställa en fråga, om du inte misstycker?"

Men Igor hade redan svaret färdigt. Med självsäkerheten hos en fullfjädrad expert i landets språk svarade han, "Det är bara att avfyra den, Vic!" Och när Vic skrattade hjärtligt kunde Igor inte heller låta bli att skratta. Han var på väg att lära sig språket.

Här kan du hämta kapitel 8-10:

http://www.hoppetsrost.org/PUBLIC/JOURNEY_TO_HOPE/Hoppets_Resa_Kap_8-10.pdf

⁸ Andra Timotheosbrevet 3:16.

⁹ Johannesevangeliet 5:39